Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Ahlin, J. O.

Den mörka lyftan

1887.

(Nr.) Litt. Sv.

Den mörka taflan.

Nykterhetspoem

af

J. O. Ahlin.

ENKÖPING 1887.
TRYCKT HOS P. J EDHOLM.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

P Sv. 41/29

I tornet klockan slår de elfva dofva slagen,
Men far dock dröjer än och kommer icke hem.
Han borta varit har den hela långa dagen;
De små, som ej fått mat — ack, han förglömmer dem.
Han glömmer pligtens bud, han glömmer sina kära,
Ty krogen är hans hem i råa vänners lag.
Der dränker han sin frid och super opp sin ära,
Till dess han ledes ut helt stapplande och svag.
Men hemmet det är mörkt, familjen svälter, fryser,
Ack, taflan är så mörk; jag vid dess målning ryser.

Och hon, som dock en gång med fröjd sitt ja-ord gifvit
Åt denne man och glad sin framtid skådat an,
Hvad har det nu till slut af all förhoppning blifvit?
Om lyckan drömde hon, men grymt sig sviken fann.
Ty djefvulen kom in och mellan dem han ställde
En flaska och ett glas — och natt det blef för dag.
Och mannen giftet tog och det i glaset hällde,
Han såg ej hustruns sorg, hans styrka var för svag.
Och hemmet det blef mörkt, familjen svälter, fryser.
Ack, taflan är så mörk; jag vid dess målning ryser.

Snart flydde han sitt hem, der endast gråt han hörde,
På krogen var det gladt bland skämt och sång och skrål.

Den stackars hustruns klagan aldrig honom rörde;
Förvildad som han är, han henne ens ej tål.
Med svordomar och slag han vid sin hemkomst möter
Den arma, som af svält är färdig digna ner.
På hennes bön han hån och hotelser framstöter,
De skrämda barnens gråt hans skymda blick ej ser.
Och hemmet det är mörkt; familjen svälter, fryser.
Ack, taflan är så mörk; jag vid dess målning ryser.

O I, som lefven der i hofvets gyllne salar
Och i palatsens höjd, i fåfäng äras glans,
Som aldrig blickat ner i fattigdomens dalar
Och aldrig drömt den nöd, som utaf spriten vanns;
I folkets styresmän, som vinsten kallt beräkna
Af denna syndaflod, som bränner upp vårt land —
En gång skall dock helt visst den feta kinden blekna,
Då landet härjadt står af denna hemska brand.
Det blir en dyster tid, då folket svälter, fryser.
Ack, taflan blir så mörk; jag vid dess målning ryser.

Ett högljudt ångestrop från berg och dalar skallar:
Tag bort förbannelsen, som oss i bojor slår!
Vårt stackars tryckta folk på maktens bistånd kallar,
Förgäfves är dock folkets nödrop år från år.
Men med fördubblad kraft skall folkets stämma ljuda:
Tag bort vår syndaflod; vi vill ej dränkta bli!
Allt högre, starkare hörs denna stämma bjuda;
Och blir den icke hörd, då är med oss förbi.
Vid tanken deruppå mitt hjerta bäfvar, fryser.
Ack, taflan blir så mörk; jag vid dess målning ryser.

1001850886